

tilbage. Men Mindretallets Forslag gaar efter min Formening ud paa at gøre Tilstanden endnu værre, end den er. Mindretallets Forslag om at ophæve Straffelovens § 180 vil efter min Mening gøre Tilstanden langt værre end den, vi nu have. Det ærede Medlem fra Vejle (Falkentjerne) har gentagne Gange erklæret, at hans Forslag kun er at opfatte som demonstrativt, men det kan jo slet ikke klare Sagen, thi som demonstrativt Forslag peger det netop i den forkerte Retning fører os længere burt fra den Tilstand, der bør efterstræbes. At opgibe § 180 i Straffeloven vil absolut sige: Vi bryde alle Stranker ned for Utugten som Erhverv, de offentlige Myndigheder stilles fuldstændig magtesløse overfor dette Erhverv. Nu har jeg nok hørt, at den ærede Forslagsstiller er af en anden Mening, men denne Mening grunder sig aabenbart paa en fuldstændig Misforstaaelse, og han var saa venlig selv at godtgøre dette for et Øjeblik siden. Han tror, at der i Lovgivningen, selv om den nævnte Paragraf ophæves, vil findes nogenlunde tilstrækkelige Midler for Myndighederne til at værne Samfundet mod Utugtens Omsiggriben. Han nævnedes saaledes § 185 i Straffeloven. Men han misforstod fuldstændig denne Paragraf. Efter hans Udtalelse at dømme maa han antages at have den Opfattelse, at naar der blot blev givet offentlig Forargelse, kunde Myndighederne skride ind i Kraft af § 185. Men saaledes er Paragraffen ikke. Paragraffen siger: „Den, som ved utugtigt Forhold krænker Blufærdigheden eller giver offentlig Forargelse“, og hvad denne Bestemmelse betyder, vil det ærede Medlem saa en Forstaaelse af, naar han har gjort sig bekendt med den Række Domme, som ere affagte i Medfør af Paragraffen; men naar han har gjort det, vil det være ham klart, at den Paragraf slet ikke vil yde Politimyndighederne fornøden Hjælp overfor de Kvinder, der drive Utugt som Erhverv, hvis vi ophæve § 180. § 180 er den eneste Lovhjemmel, som de offentlige Myndigheder have overfor denne Næringsvej, og jeg vil henstille til ærede Medlemmer at tænke sig, hvorledes Tilstanden vilde blive, hvis Politiet stod uden al Magt og Myndighed i dette Forhold. Det kan være slem nok nu, og jeg tror, at man vel kan behjælpes baade Politiet og de højere Myndigheder en Slaphed over for den Slags Uvæsen. Jeg tror, at naar Tilstanden i København er saaledes, at der baade paa finere og paa simple Høteller drives megen Utugt — hele Byen ved det — uagtet Straffeloven forbyder det, saa maa det i alt Fald for en

Del tilskrives Slaphed hos vedkommende Myndigheder, der skulle hævde Loven. At Tilstanden er slap, er tilvisse meget beklageligt, men det kan dog ikke for os være et Motiv til at bidrage til at gøre den mange Gange værre. Det er min Overbevisning, at, hvis vi ophæve § 180, ville vi faa vore Gader og offentlige Pladser oversvømmede af utugtige Kvinder, netop de Pladser, hvor man dog nu kan færdes nogenlunde uantastet. Navnlig hvis vi sætte Pris paa at bevare Ungdommen, kan en saadan Tilstand dog umulig ønskes hidført. Hvis Hovedstaden vilde indføre den Art Næringsfrihed, som her foreslaas, vilde det blive dobbelt farligt for Provinserne at sende deres Ungdom hertil, og det næste Skridt maatte blive at gøre alt muligt for at forhindre, at Provinserne skulle være nødt til at sende deres Sønner til Hovedstaden, der vilde blive et rent Sodoma. Det kan kun glæde mig at høre, at det ærede Medlem for Vejle Amts 3dje Valgkrets ikke har troet, at hans Forslag kunde medføre slige Følger, idet han har ment, at der i den bestaaende Lovgivning var tilstrækkelige Midler til at værges sig, men da dette er en fuldstændig Fejltagelse, tør jeg maasse haabe, at han vil tage sit Forslag tilbage. Han kan efter sine egne Udtalelser i Betænkningen ikke for Alvor have den Opfattelse, at det skulde være tilraadeligt at prisgive alt til det private Forgødtbefindende og lade disse Kvinder handle og vandle, som de ville, baade offentlig og privat. Jeg vil blot som et Eksempel nævne, at hvis vi havde det ærede Medlems Forslag vedtaget og havde en Forhandling som den i Dag, kunde vi være udsatte for, at vor Tilhørsplads blev oversfyldt med de i Sagen mest interesserede Parter, uden at Formanden kunde forhindre disse Mennesker i Afgang dertil, da Tingets Møder jo ere offentlige, med mindre det særlig er blevet vedtaget, at de skulle holdes for lukkede Døre. — Dernæst talte det ærede Medlem om Politivedtægten, men ingen Politivedtægt kan udvides til at træffe særlige Bestemmelser for de her omhandlede Personer, naar man ophæver Straffelovens § 180. Det er denne Paragraf, som giver Politiet den Hage, hvorpaa det kan hænge sin Hat, naar det vil skride ind mod de Kvinder, hvormed Talen her er; naar den er borte, staa de med den samme borgerlige Ret som enhver anden. De kunne færdes overalt som alle andre, og ingen kan nægte dem offentlig Afgang. De skulle blot iagttage det samme som alle vi andre, f. Eks. ikke foranledige Opløb, ikke støje og raabe paa Gaden,